

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

O durere a preoțimii ardelenene

Sufletele preoților ardeleni ortodocși sunt apăsate de o durere care, deși strigată în toate congresele lor, nu trezește nici o înțelegere la urechea acelor cari sunt în măsură să o lecuiască printr'un gest ușor pe care nu-l poate împedea nici un motiv serios. Este o durere care are atât un aspect material, cât și unul moral. Preoților ardeleni ortodocși, absolvenți în majoritatea de 99 la sută ai Academiei teologice din Ardeal, nu le este recunoscut de stat titlul de licențiați cu drepturile bugetare și morale cari decurg din acest titlu, deși în Academiile de înalt studiu din Ardeal se fac tot 4 ani de înalt studiu teologic, deși studenții lor sunt tot bacalauri, deși pe lângă știința multă, egală cu a studenților din Facultăți, mai primesc și o pregătire spirituală și practică fără de care nu poate fi cineva preot destoinic, așa cum trebuie neamului și statului.

Un preot absolvent al Academiei teologice, după 4 ani de muncă încordată pe terenul studiului și al practicei bisericesti, după cheltueli însemnate, după o viață de constrângeri ascetice de internat, indispensabile pentru formarea tipului de om înfrânat și eric, care trebuie să fie preotul, se vede pus într'o situație inferioară ca prestigiu și ca avantaj bugetare, colegului său care tot numai acum 4 ani s'a înscris la teologie, dar n'a suportat regimul de severă disciplină al internatului, n'a fost ținut să utilizeze fiecare clipă pentru pregătirea intelectuală și morală în vederea preoției, ci a trăit liber, cum a vrut, având doar să expună la sfârșit de an cunoștințele sale dintr'un anumit manual, în fața unui profesor care n'are obligația și nici posibilitatea să pătrundă în toate fibrele tânărului pentru a-i da o notă care să corăspundă real cu capacitatea, cu pregătirea, cu aptitudinile sale pentru preoție.

S'a spus că Facultățile fac o știință, pe care Academiiile nu o fac. Nu vrem să discutăm întrucât ar ieși din Facultăți tinerii cu o știință mai mare ca cea cu care ies din Academii absolvenții lor. E în orice caz extrem de contestabil.

Dar să calculăm cu această pretenție.

Statul nostru întreține Facultățile nu pentru cei câțiva savanți pe cari îi dau, ci pentru a alimenta continuu cu noi conțințoare diferite profesioniști conducătoare ale vieții publice. Întreține Facultăți de litere nu pentru a crea savanți, ci pentru a satisface necesitățile cadrelor profesionale cari îndeplinesc oficiul educației tineretului. Întreține Facultăți de medicină, nu pentru a crea savanți cari să de-

schidă noi orizonturi acestei științe, ci pentru a da societății profesioniști indispensabili pentru nevoile ei de toată ziua. Dacă se ivesc din când în când și savanți printre absolvenții acestor Facultăți, acesta e un merit în plus al lor, pe care statul poate îl supraonorează cu salarii excepționale, dar salariul normal pentru respectiva categorie socială se dă celor cari împlinesc funcția normală, esențială și absolut necesară societății. Aceștia sunt licențiații.

Dacă privim acum la școlile pentru formarea preoților, adică a acestor factori normali și esențiali ai societății pentru latura religioasă a vieții, — cari sunt școlile cari îi pregătesc? Evident că Academiiile teologice.

Mai întâi Facultățile singure declară că ele pregătesc savanți, nu medici sufletești de fiecare zi ai societății. Pregătesc elemente excepționale de decor spiritual. Dar nevoile societății nu pot fi satisfăcute de aceștia. Și atunci e firesc ca licențiații să fie numiți absolvenții școlilor cari dau preoți, cari umplu cadrele unei profesii normale în viața societății. Și aceștia să aibă și salariul tip al categoriei respective.

De fapt preoți în senzul deplin al cuvântului nu pot pregăti decât Academiiile de teologie. Câtă vreme celelalte Facultăți pot pregăti pe profesioniști normali ai funcției respective sociale, pentru că e chestia în toate de anumite cunoștințe pe cari le dau omul și o instituție, preoți nu poate pregăti decât Biserica printr'o școală ce stă în cadrele ei, căci dacă peste tot numai Biserica poate propovădui infailibil cuvântul dumnezeesc poporului, cu atât mai mult numai ea îl poate transmite nouilor propovăduitori, adică numai în ea se păstrează și se transmite Sf. Tradiție și numai la sânul ei se pot cunoaște și deprinde mijloacele pastorale și harismatice de mântuire a oamenilor.

Medici poate forma orice alt medic mai învățat, profesori orice alt profesor mai învățat, dar preoți nu poate forma decât Biserica, cel puțin așa cum creștini numai Biserica poate forma.

Pregătirea pentru preoție nu constă numai în luarea cunoștință a unor idei sau întâmplări istorice, ci înseamnă și formarea unui stil deosebit de om, lucru pe care îl poate face numai Biserica rotunjind în tânări de zi prin deprindere, prin asceză, prin sfătuire, prin îmbibare cu Duhul ei, care e din Duhul Sfânt.

Dacă catehizarea a făcut-o și e în drept s'o facă numai Biserica, cu

atât mai mult această supremă treaptă a catehizării o poate face numai ea.

Savanții dați de Facultăți, de profesorii particulari ai Facultăților, pot fi un decor frumos pentru neamul nostru. (Las'că pretenția de a da savanți, ar impune Facultăților de teologie să fie mai puține, nu trei ca Facultățile de medicină cari vreau să dea medici, nu savanți). Ei să aibă un salariu supranormal, când sunt într'adevăr savanți (căci nu e cineva

savant prin însuși faptul că a absolvat o anumită școală). Iar dacă nereușind să fie savanți, reușesc să fie măcar preoți, printr'o învățare dela Biserica, în urma unei inițiative cu totul particulare a lor neimpusă de Facultățile de teologie, să primească salariul normal al preotului.

Dar chestiunea are și alte laturi, asupra cărora vom insista într'un număr viitor.

Sfințirea bisericii din Șelimber

Pe câmpia Șelimbărului, în ziua de 20 Octomvrie 1599, Mihai Viteazul a frânt oștile lui Andrei Batory, principele Ardealului.

Pe câmpia Șelimberului a sângerat prima oștire românească, ce mergea, călăuzită de înalta năzuință a marelui Voevod, să cucerească Ardealul, și tot aici acest mare prinț al creștinătății, Eroul dela Călușăreni, a frânt zăgazul vrăjmașilor cari unelteau în umbra semilunei ce avea să se suie până sub zidurile Vienei.

Șelimberul este poarta pe care marele voevod al țării românești a deschis-o cu biruința sa și a ostașilor lui, pentru înfăptuirea idealului nostru de unitate națională.

Apărător al datinilor strămoșești și al ortodoxiei române, Mihai Viteazul, după cum ne spune marele apostol al neamului dl Iorga, a fost sabia crucii strămoșești: sabie fără odihnă, sabie fără prihană, sabie de Domn viteaz — împotriva păgânilor și biruința asupra vrăjmașilor, era biruința creștinătății însași.

De aceea se cădea pe acest petec de pământ, plămădit cu atâta substanță eroică și cu atâta credință strămoșească, — după înfăptuirea idealului național, întregirea neamului, — să se ridice un lăcaș de închinare Părintelui ceresc, pentru toate câte a făcut nouă.

Și credincioșii din Șelimber, deși puțini la număr, îmbărbătați în nobila lor năzuință de superioritatea bisericescă, sprijiniți și ajutați de Consiliul arhiepiscopesc, de forurile administrative ale comunei și județului, de înaltul guvern și de oamenii de bine, a ridicat o biserică, care va vesti urmașilor lor despre vrednicia și tăria credinței strămoșești.

Acest lăcaș de închinare a fost târnosit la praznicul Intrării în biserică de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, încununat de un sobor de preoți, predându-l sfintei sale destinațiuni.

Amnat celebrarea sfintei liturghii în prezența credincioșilor din comună, a intelectualilor născuți acolo și stabiliți în Sibiu, a reprezentanților comunei politice și ju-

dețe în frunte cu dl prefect și a dlui secretar general al Consiliului de miniștri dl Vlahide.

Cântările liturgice le-a executat cu toată preciziunea corul Academiei teologice condus de profesorul P. Gherman.

La finea sfintei liturghii I. P. S. Sa a fost cuinsecuta-I vervă o instructivă cuvântare ascultată cu multă atențiune. Se cuvenea — a început predica sa înaltul Ierarh — ca în acest sat unde Mihai Viteazul a purtat o biruitoare luptă, în urma căreia s'a înfăptuit pentru un timp scurt unirea celor trei țerișoare românești, să se ridice acum după înfăptuirea idealului nostru național, o biserică în care să vă rugați lui Dumnezeu așa cum se cuvinea, pentru că nu este o mai mare fericire pe acest pământ, decât aceea de a sta în legătură cu Domnul nostru Isus Hristos și prin El cu Tatăl cel ceresc... Timp de o oră împărtăși fiilor săi sufletești o comoră întreagă de sfaturi și învățături.

După stropirea credincioșilor cu apă sfințită și împărțirea anafurei, I. P. S. Sa s'a întors la reședința Sa.

*

Ținem să amintim, că I. P. S. Sa a târnosit și predat sfintelor lor destinațiuni în decursul toamnei acesteia șapte lăcașuri de închinare:

1. Capela din spitalul de boli mintale din Sibiu;
2. Biserica din Blăjenii de sus (comuna natală a I. P. S. Sale) protopopiatul Bistriței;
3. Monumentala biserică din Sighișoara;
4. și 5. Bisericile din săcuime: Vârghiș și Racoșul de sus;
6. Biserica din Bărești, protopopiatul Hațegului;
7. Biserica din Șelimber, protopopiatul Sibiului.

Dee bunul Dumnezeu ca sfintele rugăciuni ridicate de I. P. S. Sa în decursul târnosirii amintitelor lăcașuri dumnezeiești, să afle răsunet la tronul cel ceresc, pentru înaintarea sfintei noastre biserică, a poporului credincios și a patriei noastre mult iubite.

Naționalismul sub aspect moral

(Continuare)

Ar mai rămânea însă un rest de obiecție: Naționalismul e totuși un păcat, pentru că el te face să nu iubești pe toată lumea la fel. Oricât de nobil ar fi naționalismul, el înseamnă totuși o iubire mai mare a neamului propriu.

Noi întrebăm: Și apoi dacă iubești pe toată lumea la fel? Ce urmări practice poate să aibă această iubire egală a întregii lumi? Să slujești tuturor egal de mult? Dar pentru aceasta ar trebui să te preumbli continuu pe tot globul pământesc, să-i slujești fiecăruia, continuu grăbit că nu vei ajunge la toți. Ai putea realiza ceva serios măcar într'un singur loc, sau pentru o singură persoană? Viața întregă ar fi o dezordine de neînchipuit. Omul este o ființă cu puteri limitate, oricât de infinită i-ar fi dragostea de oameni.

Efectele practice ale dragostei lui, manifestările ei în faptă — cuvânt, ajutor material — nu pot fi decât extrem de reduse. Să se ducă atunci fiecare îns la alt neam cu mica lui putere de ajutor și să fie de folos acolo, ca să scape de păcatul naționalismului? Haosul n'ar fi inai mic ca în cazul celălalt, abstragând de sforțările inutile pe cari ar trebui să le facă fiecare până să se aclimatizeze în noul loc.

Este evident că o rânduială superioară așează pe fiecare om cu micile lui servicii ce le poate aduce, în cadrul unor cicluri restrânse față de care are să-și actualizeze toată dragostea de care e capabil față de oameni.

Iubind în duh toată omenirea la fel, practic el este silit de orânduirea superioară a lucrurilor, să-și arate dragostea față de cei apropiați. În persoana lor iubești omenirea și pe Dumnezeu. Cine nu iubește pe apropiați, pe cei care-i vede, din motiv că acesta-i lucru egoist și spune că tânjește după cei de departe ca să-i iubească, acela nu are nici o iubire. Cine are iubire, iubește pe cei din jurul său uitând de grija iubirii universale. Ciclurile acestea organice în care-i așează omul, sunt orânduiri dumnezeiești cari fac posibilă menținerea vieții. Dar despre ele puțin mai încolo.

E drept că uneori se ivesc împrejurări când, cu toată voința de a nu-ți interpreta naționalismul ca pornire împotriva neamurilor străine, ajungi împreună cu neamul tău în conflicte cu alte neamuri și chiar la război. Dar atâta timp cât ești în funcția pură de legitimă apărare a neamului tău împotriva unor neamuri acaparatoare, nu putem spune că păcătuiești. Sfânta Scriptură îți cere, e adevărat, ca celuia ce te lovește pe o parte a obrazului, să-i oferi și cealaltă parte, iar celui ce-ți ia haina să-i dai și cămașa. Dar tot Sf. Scriptură ne spune că statul poartă sabie și o poartă în calitate de «slujitor al lui Dumnezeu spre mânie celui ce face rău», pentru menținerea rânduiei pământului prin forță atâta vreme cât, nefiind toți oamenii fără păcat, nu se poate ține rânduiala de bună voie. Conflicte și războaie au fost și când nu era atât de clară conștiința națională. Astăzi statele sunt aproape toate și aproape deplin naționale. O națiune poartă război împotriva alteia întrucât e organizată ca stat. Iar membrul națiunii e îndatorat de voia lui Dumnezeu ca atunci când e ostaș al statului să lupte, oricât aceeași voie a lui Dumnezeu îi cere o atitudine exact contrară când e simplu particular.

Dar putem merge și mai departe. Dacă atunci când stai în slujba unei organizații supraindividuale, ești îndatorat să lupți pentru apărarea ei, ca element al ordinii sociale, de ce nu ai avea aceeași îndatorire să lupți pentru apărarea unui neam, care este o construcție supraindividuală mai organică, cu rădăcini mai adânci în existență decât statul? Dacă în calitate de individ poți primi să mori mai curând cu câțiva ani, când Dumnezeu a lăsat și așa o viață extrem de scurtă pentru indivizi, nu pare aproape ca o datorie să ții ca neamul să trăiască mai mult decât tine, odată ce și Dumnezeu a rânduit o viață cu mult mai lungă pe seama neamurilor? Neamurile cuprind milioane și miliarde de indivizi și numai venind toți la existență își arată mulțumitor fața la lumină. Când lupți pentru apărarea neamului, lupți pentru multe fețe omenesti pe cari le vrea Dumnezeu să vină pe lume.

Dar din punct de vedere al iubirii, ce e de preferat? Să asisti cum cel care a ajuns la o anumită superioritate de forță, ucide lent pe cel pe care l-au slăbit o serie de împrejurări nefericite? Iubirea îți cere să fii îngăduitor cu fapta neamului ucigaș și să nu faci nimic pentru salvarea victimei? Nu-ți cere iubirea mai degrabă să pui mâna pe cel care-i

deasupra să-l arunci la o parte și să ridici pe cel prăbușit? E egoism acesta? Ar fi egoism cel mult când ai fi numai tu personal în primejdie, dar nu în cazul acesta când și cei din neamul tău au cel puțin tot atâta drept să trăiască cât și cei de alt neam. Să fie un păcat să salvezi pe alți oameni, când aceia sunt de un neam cu tine? Dacă ai drept și chiar o înaltă obligație morală să fii cât se poate de conciliant atunci când se atentează la avutul și chiar la viața ta, — n'ai același drept când e în joc viața semenilor tăi. Există o singură împrejurare când îți poți îndemna întregul neam să primească moartea: când prin aceasta trece mai repede la plinătatea vieții. E cazul când neamul, amenințat să și sacrifice credința pentru a dobândi viața pământească, se salvează sacrificând-o pe cea din urmă în favoarea credinței și a vieții veșnice. Cred că există și un naționalism capabil să-și interpreteze iubirea de neam astfel. E, mi se pare, tocmai naționalismul tânăr românesc. Și atunci unde e biologia, domnule Dragoș Protopopescu?

Dar să fugi spre moarte din neglijență, din lenea de a face un efort, sau dintr'o iubire pe care am datora-o străinului chiar când ucide, tocmai pentru că-i străin, iar fratelui, n'am datora-o nici când e pe cale să fie ucis, tocmai pentru că ne e frate, cred că nu mai e deloc o faptă plăcută lui Dumnezeu.

(Va urma)

Dr. D. STĂNILOAE

Constatări și impresii

— Cu prilejul sfințirii celor 4 biserici din județul Odorhei —

Gazetele noastre de luptă și propagandă națională din așa zisa Secuime, și anume «Gazeta Odorheiului» și «Glasul Românesc în regiunea secuizată», comentează în entuziaste cuvinte mărețele festivități desfășurate, în 7 și 8 Noemvrie c., la sfințirea bisericilor din Vârgheș, Biborțeni, Racășul de sus și Herculean.

«Gazeta Odorheiului», din 10 Noemvrie c., sub direcția dlui Gârneț, publică sub titlul: «Pe drumul crucii și al neamului», următoarele:

În zilele de 7 și 8 Noemvrie c. I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a fost în județul nostru, împărțind cuvinte de laudă pentru toți aceia care și-au dat obolul lor de muncă pentru readucerea fraților plecați din sânul bisericii ortodoxe în decursul vremurilor, — înființând noi lăcașuri de rugăciune nu fără mari piedeci de ordin moral, dar mai ales de ordin material.

Ceeace se petrece acum în așa zisa Secuime, este un act care va face — cu drept cuvânt — cinste istoriei noastre.

Problema națională în centrele înstrăinate ale țării — atât de neglijate până mai ieri — începe să preocupe tot mai mult statul nostru.

Este bine, că această revenire s'a început pe calea bisericii, simbol de incomparabilă înălțime spirituală și lepădare de sine.

Prețuim gestul frunțașilor noștri din județ pentru sprijinul acordat atâtor parohii și ne închinăm în fața deosebitei atenții ce ni-a acordat I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului prin a ne onora cu prezența I. P. S. Sale, în aceste zile, având ferma credință, că activitatea protopopiatului local abia de acum — credem — se începe plină de devotament și desinteresare, pe drumul spinos al crucii și al iubirii de neam.

Ziarul «Glas Românesc», condus de directorul-fondator, dl O. M. Dobrotă, dă la lumină două frumoase scrisori, primite una dela I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, ear a doua dela P. C. consilier arhiepiscopesc Tr. Scorobef.

probleme până când s'a sesizat de ea toată conștiința românească. Meritele ei sunt neprețuite și, dacă va continua această misiune, și le va sporî negreșit de mult.

La lucru, cu Dumnezeu, pentru neam, biserică și țară!

† NICOLAE
arhiepiscop și mitropolit.

Scrisoarea P. C. părinte Tr. Scorobef este următoarea:

Aștern Domnule Dobrotă, — Mi-ai scris să aștern pe hârtie impresiile dela sfințirile de biserică ortodoxe din județul Odorheiului, săvârșite în zilele de 7 și 8 Noemvrie a. c. de către I. P. S. Mitropolit Nicolae și de P. S. Vasile, vicar arhiepiscopesc.

Regret însă că împrejurările nu-mi îngăduie să încretez tot ceea ce am cules de pe urma manifestării sufletești în acea regiune, în care se desfășoară un fenomen de toată măreția.

Din capul locului doresc să Te felicit, din tot sufletul, pentru propaganda inimoasă, pe care o faci, recoltând o biruință în doită: trezirea la viața națională a sârmanilor frați secuizați și trezirea opiniei publice, pătrunsă de crâncena tragedie națională, care nici azi nu s'a sfârșit.

Cu mijloace modeste, printr'o jertfă neprețuită ai susținut o cauză națională, care apasă asupra conștiinței publice românești, așteptând să fie îmbrățișată cu căldură și cu deplină înțelegere.

Dar Dta ai meritul deosebit că ai semnalat pașii de progres ai oamenilor de inimă și nu Te-au descurajat nici greutatea, nici piedecile și nici nepăsarea.

Desigur că am încrestat, cu mare satisfacție, realizările însemnate ale vremii din urmă. Bisericile de curând sfințite sunt ca niște bărci pe seama unor naufragiați. Bisericile și parohiile nouă sunt întăle brazde, în care avem să aruncăm sămânța nouă a vieții.

Cuceririle spirituale, de multeori, sunt invizibile, iar menirea presei locale e chemată să le țină în evidență continuă și să întreție în jurul lor o atmosferă prielnică, în care să se desvolte mai departe. Îți doresc din tot sufletul, să-ți păstrezi curajul și răbdarea, căci orice lucru mare reclamă răbdare și încredere neclintită.

Cu cele mai cordiale simțeminte prietenești al D-Tale

Tr. Scorobef
consilier arhiepiscopesc.

În același ziar iscălește P. C. Părinte «Cooperator», un articol mai lung despre sfințirile săvârșite în județul pomenit. Despindem, din expunerile P. C. Părinte, următoarele părți:

I. P. S. Mitropolit Nicolae a avut înțelegerea clară a situației — din ținuturile secuizate — și cea dintâi vizitație canonică a Sa a făcut-o în «secuime» conștient că unde pericolul e mai mare, acolo trebuie să vină și ajutorul mai repede.

Privesc în jur și cercetez fețele oamenilor și caut să văd sufletele lor.

Mărturisesc, că mă așteptam să văd și priviri reci, indiferente, ba chiar și priviri de ură. Dar văd pretutindenea ochi calzi, prietenoși, ba la descinderea din mașină a I. P. Sf. și la auzul glasului său plin de dulceață, văd ochii multora umezi și chiar înrouați de emoție.

Imbrăcarea odăjdiilor arhieresti strălucitoare, lucru nema văzut pe aici, e privită cu mult interes de tot publicul ca și amănuntele sfințirii bisericii. Slujba sfințirii începe cu înconjurarea bisericii în sunetul clopotelor. E un tablou în adevăr impresionant. În frunte merge corul clericilor îmbrăcați în reverenți negre. Urmează cei circa 20 de preoți în odăjdi strălucitoare și în urmă arhierul în mantia arhierescă, cu coroană și cârje. Și când unge biserică cu Sf. mir și zice cuvintele simbolice: «Luminează-te, luminează-te, noue Ierusalime», în adevăr biserică se luminează aievea înafară și înăuntru de razele soarelui ce bate tot mai puternic în zidurile bisericii și pătrunde prin ferestrele ei. O fi el, stilul bizantin, ortodox românesc, mai costisitor, dar el dă bisericilor noastre o lu-

Scrisoarea Inaltului chiriarh glăsuște astfel:

Sibiu, la 12 Nov. 1937.

Iubite Domnule Director, — Răspund bucuros invitației Domniei Tale de a împărtași cetitorilor ziarului «Glas Românesc...» constatările pe cari le-am făcut în legătură cu stadiul, în care se află actual marea problemă a Românilor secuizați, din prilejul vizitațiunei recente în acea regiune.

Constatările mele sânt foarte optimiste. În regiunea secuizată se lucrează cu entuziasm la recăștigarea unor suflete cari ne-au aparținut. De unde, la început, problema aceasta era văzută numai de Biserică, — și amintesc aici vizitațiunile canonice pe cari le-am făcut în 1922 și de atunci incoace încă în patru rânduri, apoi protopopiatele înființate îndată după război la Sfântul Gheorghe și Târgul-săcuș și o întreagă muncă încordată dar neștiută a unor preoți eroi, — astăzi toate instituțiile de stat se întrec în a și da concursul.

Mult a ajutat măsura guvernului de a lua în buget salariul preoților pentru un număr nou de parohii. Datorită acestei măsuri am putut trimite acolo o serie de preoți tineri, a căror lucrare a și început să-și arate roadele în locașurile bisericesti sfințite în 7 și 8 Noemvrie ca vetre calde de reînviore și de concentrare a sufletelor celor mai năpăstuiți fii ai neamului.

Aștept cu îndreptățite nădejdi roadele tot mai bogate ale activității acestor preoți, cari, precum sunt ajutați astăzi, așa vor fi ajutați și încurajați și în viitor de vrednicile și patrioticele organe administrative din acel ținut, și de toată intelectualitatea românească așezată acolo, care e conștientă că are un rost misionar românesc și bisericesc. Înființarea protopopiatului din Odorhei va contribui de sigur la strângerea rândurilor alor noștri.

Trebuie să aduc mulțumiri călduroase presei românești din acea regiune care cu o muncă încordată și cu sacrificii crunte a stăruit în strigarea acestei

mină, o căldură, pe care nu o are nici un alt stil. Cu forma lor de cruce, cu horele, boltiturile, cupola și turlele lor, cu toate rotundimile lor, aceste biserici răspândesc o atmosferă de pace și prietenie și sânt adevărate oaze, ce te cheamă în preajma lor.

În același extaz religios ascultăm sfânta liturghie arhierescă, desfășurată în toată pompa ei, și răspunsurile date de corul bisericii ortodoxe din Odorhei sub conducerea învățătorului Stanciu.

I. P. S. Sa, atât în cuvântările din biserici, — pornind într'una dela cuvântul Mântuitorului spus către Marta, sora lui Lazar: „Un lucru trebuie...“ și în cealaltă dela rugăciunea arhierescă: „Doamne, Doamne caută în cer și vezi și cercetează viaa aceasta pe care a sădit-o dreapta ta, și o desăvârșește pe ea...“ — cât și în cele ținute la banchete, a vorbit ca un arhanghel al păcii și al bunei învoiri, care trebuie să se sălășuiască între oamenii.

De aceea I. P. Sf. a ridicat, în semnul iubirii în Hristos, al păcii și colaborării creștine, rugăciuni pentru toți, ortodocși și neortodocși, și pe lângă binecuvântările Sale arhieresti a cerut binecuvântarea cerului pentru fiii bisericii noastre, dar și pentru ceilalți cari vor căuta să trăiască cu aceștia în pace, în dragoste și colaborare pe toate trezile propășirii...

Ziua desrobirii Ardealului

Miercuri, la 1 Decembrie a. c., comemorăm fericita zi a alipirii Ardealului la Patria mamă, săvârșită la 1 Decembrie 1918 în marea adunare națională din Alba-Iulia.

Evocând cu pietate jertfele pentru libertate și cultură, pe drumul spinos al muceniei noastre și al încrederii în sosirea dreptății dumnezeiești, să mulțumim lui Dumnezeu de toate câte ni-a dat și proșternându-ne înaintea Lui, să-L rugăm să ne călăuzească pe căile păcii, ale iubirii și ale frățietății, ca să putem consolida moștenirea națională, sporind în toate virtuțile cetățenești și creștinești.

După doxologia, în sfintele biserici, se va desfășura pretutindenea, în acea zi, serbarea națională, la care tinerimea școlară și societățile noastre religioase își vor da contribuția lor.

Sibiu, 15 Noembrie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Ziua de 1 Decembrie

Comitetul Central al Ligii antirevizioniste române roagă comitetele tuturor organizațiilor regionale, județene, orașenești și sătești ale Ligii, să binevoiască a lua măsurile convenite, de acord cu autoritățile bisericești și civile, pentru ca și în acest an comemorarea zilei de 1 Decembrie să fie cu adevărat sărbătoarea mării uniri a românismului, precum și impunătoare afirmare a sufletului unității noastre naționale, împotriva oricărei acțiuni dușmane din afară sau din launtru granitelor țării.

Disolvare și alegere pentru cameră și senat. Decretul Regal, de disolvare a Corpurilor legiuitoare, a apărut în «Monitorul Oficial».

Alegerile se vor face în următoarele zile:

Cameră: în ziua de 20 Decembrie 1937.

Senat: în ziua de 22 Decembrie, luând parte toți cetățenii români dela vârsta de 40 ani împliniți, cu vot obligator, egal, direct și secret, prin scrutin de liste.

Senat: consiliile comunale, în 28 Decembrie.

Senat: camerele profesionale, în ziua de 30 Decembrie. —

Astfel campania electorală a început.

Probleme-Recensii-Comentarii

După praznicul sfințirii. — A trecut praznicul sfințirii celor dintâi biserici din regiunea secuizată.

Au rămas deschise, pe urma acestui praznic, patru altare nouă, ridicate cu multă trudă din obolul tuturor, în locul clopotnițelor vechi ce mai aveau doar rolul să amintească trecătorului tragedia trecutului românesc de pe aceste plaiuri; au rămas deschise patru biserici, în care să se odihnească, în pioasă rugăciune, sufletele bieților români secuizați, aducând mulțumire bunului Dumnezeu, că nu i-a părăsit de-alungul vecurilor, ci i-a ajutat să răsbată prin greutăți până la vremurile de azi.

Au rămas, pentru totdeauna, în sufletele credincioșilor neșterse momentele sfinte când I. P. S. Sa Mitropolitul nostru NICOLAE a coborât din cetatea de reședință în mijlocul lor spre a le aduce cuvânt de mângâiere. Credincioșii noștri nu vor putea uita nici când zâmbetul, plin de bunățate, ivit pe buzele înaltului Ierarh în decursul acelor frumoase predici, din care ei au putut ceti dragostea părintească ce li-o poartă. De acum înainte nu se vor mai rușina a mărturisii sus și tare că sânt români.

De acum înainte problema românilor secuizați a intrat în făgașul adevărat; căci, dacă prin biserică și școală s'au săvârșit amăgirile de suflete ale fraților noștri, tot prin biserică și școală trebuie să se facă repararea nelegiurii istorice.

Ne aflăm la început. Bucurii și mari decât acestea, însoțite de asemenea praznice, vor avea să urmeze, după cum s'a exprimat însuși I. P. S. Sa:

«Să nu ne împărțim de prea mare bucurie deodată, să lăsăm ca să ne putem împărții și altădată de aceleași bucurii».

Acest praznic a fost în sfârșit pentru preoții noștri de aici un nou și puternic îndemn la muncă în aceste părți.

Și acest îndemn este cu atât mai binefăcător, cu cât vine dela însași Căpetenia noastră bisericească.

Sub vraja acestor momente trăite în jurul praznicului de sfințire de biserici din comunele Vârghiș, Racoșul de sus, Biborțeni și Herculean, cler și popor din regiunea secuizată nu dorim altceva decât ca bunul Dumnezeu să ne învrednicească să petrecem cât mai multe asemenea momente, spre zidirea noastră sufletească și spre binele fraților noștri secuizați. — Pr. Ioan Popa-Vârghiș.

Regulamentul unui seminar teologic și câteva observări. — În ultimul număr al ziarului „Πρωτῆς” s'a publicat regulamentul seminarului teologic al patriarhiei din Alexandria. În el se fixează, ca scop al acestei instituții, formarea frecventatorilor ei pentru chemarea preoțească, prin împărțirea unei satisfăcătoare culturi teologice și enciclopedice și prin învățarea de limbi străine. Durata învățământului este de doi ani; iar diploma ce se va elibera, va dovedi capacitatea posesorului ei pentru primele două trepte ale preoției. Atât directorul, cât și profesorii vor face parte din preoție. Vor fi înscriși la acest seminar cei ce au obținut un certificat de cel puțin două clase gimnaziale. Elevii vor fi interni și va trebui să aibă vârsta corespunzătoare pentru hirotonie, înainte de absolvire.

Pe marginea acestui regulament, deși nu al unei instituții teologice din interiorul Eladei, aș vrea totuși să fac câteva scurte considerațiuni asupra situației culturii teologice a preoției elene.

O cultură teologică, cât de cât rotundită, poate avea absolutul unui seminar teologic complet, de felul celor pe care le avem noi, și de felul celor ce și Biserica Eladei are câteva. O cultură, propriu zis teologică, o dobândesc licențiații Academiei și Facultăților de teologie. Fără

îndoială, și cultura acestora este susceptibilă de anumite întregiri, în legătură cu vocațiunea și cu stăruința pe care au depus-o în timpul și după terminarea instituției teologice, întru însușirea multiplelor probleme ale teologiei creștine.

Majoritatea preoților bisericii surori a Eladei, cu toată durerea pe care o cuprinde acest adevăr, se sbate în mizeria inculturii: patru clase primare, sau câteva clase gimnaziale, constituie pregătirea aproape a tuturor preoților dela sate și, uneori, și a celor dela orașe.

«Seminarile — după expresia unui profesor universitar, pe care am avut ocaziunea să-l cunosc la una din mănăstirile Sf. Munte — sânt aproape necercetate, ear Facultatea teologică din Atena, dă numai candidați pentru cele peste 70 de posturi de arhieriei ai Eladei».

Lipsa de cultură a preoției a creat și un alt rău. Episcopatul nu găsește preoți capabili pentru a le împărții darul duhovniciei. S'a ajuns până acolo cu această criză de lumină, că s'a ivit necesitatea înființării, pe lângă fiecare eparhie, a unor posturi de duhovnici ambulanți, cari în cele patru posturi circulă din parohie în parohie, pentru a da convenita asistență duhovnicească credincioșilor.

Cauza răului? Greaua situație materială cu care se luptă preoțimea, ignorată până acum de stat și neajutată de o biserică și ea săracă.

Își poate imagina oricine felul de existență al unui preot de stat cu un salariu lunar de 500 (cincisute) drahme, (aproximativ 600 (șasesute) lei), iar un preot de oraș cu 1000 (unamie) drahme, iar unul de cultură academică maximum 2000 (două mii) drahme lunar (vezi „Μακεδονία”, 15 Sept. a. c. Tesalonic).

Iată ceea ce îndepărtează chiar și pe tinerii cu vocațiune dela studierea serioasă a teologiei, atunci când știu probabil calvarul ce-i așteaptă după intrarea lor în preoție.

Situația aceasta, îngrijorătoare — mai ales când viforul curentelor distructive amenință biserică, — a provocat neliniștea atât a guvernului elen, manifestată prin înflăcărătele declarații recente ale președintelui acestuia, dl I. Metaxas, pentru imperativa necesitate a ridicării nivelului cultural al preoției, singura garanță a sănătății sufletești a poporului, cât și mai ales a episcopatului elen, care face eforturi eroice pentru o cât mai urgentă ameliorare a situației.

Sf. Sinod al Bisericii Eladei, întrunit în sesiune de toamnă, s'a ocupat intens de această acută problemă. E nădejde, prin urmare, de un viitor mai bun.

Sf. Munte, 15 Octomvrie 1937.

Diacon D. VestemEAN.

Rostul parastaselor, de Pr. Ioan N. Ionescu dela Biserica Amza, ed. III, 1937. Tip. „Cugetarea”, București IV, str. Popa Nan 21. — Broșură de 80 p. Lei 20.

În decurs de mai puțin de un an s'au trecut două ediții din cărticica preotului I. N. Ionescu, Rostul Parastaselor.

Ediția a treia, acum apărută, dovedește că lucrările bune religioase, și nu prea scumpe, se bucură de o întinsă desfacere.

Preoții, cari așteaptă de mult asemenea lucrare, ca ajutor în munca lor parohială, au prilejul, — împreună cu studenții teologi, — să-și procure menționata lucrare a sânguinciosului autor dela Biserica Amza.

Broșura se poate cere și dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu.

Despre unirea Bisericii anglicane cu Bisericile ortodoxe, cuvântare de Georgius Leicester Marriott A. M., ținută la Oxford, în biserica sfintei Fecioare Maria în Dumineca II după Botezul Domnului în anul 1935. S'a tipărit în Oxford de tipograful Basilus Blackwell. — Traducere

din latinește de Dr. Gheorghe Ciuhandu, consilier-referent eparhial, Arad.

Eată o lucrare ce merită cu tot dragul să fie apreciată de publicistica noastră, îndemnând astfel pe păr. Dr. Gh. Ciuhandu, Iconom stavrofor și redactorul organului eparhial, Biserica și Școala din Arad, să-și continue munca, pricepută și înțeleaptă, luminând tot mai mult chestiunea actuală a raporturilor dintre biserica ortodoxă și cea anglicană.

Prețul broșurii este 6 lei.

Sfințire de biserică. — Serbarea sfințirii bisericii, din frunța comună de munte Tilișca, a prilejuit credincioșilor de aci clipe de adevărată sărbătoare.

Prin necontenita strădanie a venerabilului vechi slujitor al altarului preot Ioan Iosof, secondat de preotul Simeon Vecerzan și cu concursul întregului consiliu parohial, biserica străveche din localitate, neîncăpătoare față de numărul mare al credincioșilor, în urma îmbunătățirilor făcute a fost redată scopului de educatoare și îndrumătoare a poporului.

Cheltuelile cu înfrumșetarea și mărirea sfântului lăcaș au fost acoperite din sumele acordate de primăria comunală și daniile locuitorilor, în bani și odoare sfinte.

Solemnul act al sfințirii s'a făcut Dumineca trecută. Serviciul religios a fost oficiat de un sobor de preoți, în frunte cu protopopul tractului Dr. Dumitru Borcia; răspunsurile liturgice au fost date de corul gimnaziului mixt din Săliște sub conducerea dlui profesor Florea.

Terminându-se serviciul sfințirii, ia cuvântul dărintele protopop Dr. Dum. Borcia. P. C. Sa relevă rolul religios-moral, social și cultural al bisericii în viața neamului românesc, după care citește pastorală înalt Prea Sf. Mitropolit Nicolae. În continuare vorbește neobositul paroh Ioan Iosof, care face o amănunțită dare de seamă a cheltuelilor, și mulțumește tuturor pentru obolul dat.

La sfârșit, întreaga asistență participă la sfințirea crucii ridicată, de familie, în amintirea unui alt neobosit luptător, preotul Petru Iuga, stins în deplinătatea forțelor sale de muncă. Despre meritele defunctului a vorbit părintele protopop.

Serbarea se termină cu masa frățească a invitaților. — Pr. N. Giurgiu.

Conferințe preoțești. — Parohia centrală Șercaia, din protopopiatul Oltul, a găzduit în 4 Noembrie 1937 conferința preoțească de toamnă a despărământului Oltul, din asociația clerului ardelean „A. Șaguna”. Sânt lipsiți de bucuria de-a se revedea cu frații din tract, și a-și câștiga noi îndrumări în pastorație, numai venerații frați I. Capătă-Șona, și D. Bărbat-Șercăița, cari istoviți de povara anilor trăiți și mulțimea necazurilor înfruntate, sânt copleșiți de boală și 'n imposibilitate de-a veni în mijlocul nostru.

Se purcede la deschiderea conferinței prin „Invocarea Duhului sfânt”. Înainte de-a se pasi la desbaterele din ordinea de zi, părintele protopop V. Judele salută și prezintă conferinței pe nou venitul între noi, păr. Alex. Florea, parohul din Vlădeni, care prin noua arondare a protopopiatelor se alătură protopopiatului Olt. Cunoștința în colaborare frățească cu nou venitul paroh ne bucură și i se urează bun venit între noi. Păr. protopop tractual Valeriu Judele citește prea interesanta, potrivita și documentata cuvântare de introducere în discuții, în care cu claritate și logică expune amănunțit frământările vieții cotidiene și cu deosebire apăsătoare asupra împrejurărilor dela noi, remarcând deslănțuirea atacului pornit de necredință contra credinței, de întunecare contra luminii.

În mijlocul acestor frământări rolul și atitudinea preoției sânt indicate

de Căpetenia Bisericii ortodoxe române, I. P. Sf. Patriarh Miron, prin atitudinea cunoscută, căruia în semn de protestare contra celor ce-l defăimează și ca solidaritate a te-ri preoțimii în acțiunea întreprinsă de I. P. S. Sa, la propunerea P. C. părinte protopop conferința însărcinează biroul să-i trimită cuvânt de omagiere.

Se pășește la discuțiile din program prin citirea de către părintele Spiridon Cosma a lucrării ce i-a fost dată, din domeniul catehizației, în care tratează teoretic tema: „Observații și propuneri de pe urma experiențelor predării religiei în școala primară”. Pornind dela cele desvăluite în conferință, p. Cosma, între lămurirea diferitelor aspecte ale problemei catehizației se poartă binevenitei de mai mulți preoți, la urma căzora părintele protopop V. Judele anunță constatarea îmbucurătoare că cucernica preoțime tractuală își face cu prisosință datoria și pe terenul catehizației, deși are lipsurile ce o stângesc ca: lipsa manualului de religie, cu un preț accesibil școlarilor, lipsa mijloacelor de intuiție; pe-alocuirea neajutorarea în această acțiune de către învățători, etc.

Se prezintă dările de seamă asupra cărții: „La picioarele Mântuitorului” de Anton Huonder, traducere și prelucrare de prof. I. Moșoiu. Desemnat de conferință, p. Octavian Cocaș citește „Darea de seamă” pe care Sfinția Sa a făcut-o acestor cărți, în care sintetizează ideile meditațiilor din cele două volume ale acestei valoroase cărți, cu aplicarea lor practică la viața preoților.

Prezentarea programelor de activitate ce se va desfășura și în earna aceasta cu așezăminte bisericești-culturale din fiecare parohie, prilejeste iscurea unor discuții, din care s'a dovedit interesul ce-l acordă preoțimea preocupărilor de ordin cultural-social.

P. Al. Florea-Vlădeni își citește apoi referatul cu care a fost încredințat de P. O. oficiu protopopesc, privitor la „modificările și întregirile Statutului reuniunii ortodoxe a femeilor române”. Conferința își însușește concluziile referatului p. Florea, ca fiind cu totul potrivite vremurilor de azi.

Oficiul protopopesc văzând scopul frumos urmărit de colecta publică, pornită din inițiativa marelui cărturar al neamului, dl prof. N. Iorga, prin ziarul „Porunca Vremii”, pentru crearea „fondului de apărare creștină” în folosul străbunului nostru, a apelat la parohii să colecteze și trimită obolul lor pentru reușita morală și materială a acestei acțiuni cu nobil scop; la apel în conferință răspund mai multe parohii, subscriindu-se de fiecare sume variabile, dela 100 lei în sus, celelalte urmând să colecteze ulterior în acest scop.

Se aduce, în fine, în discuție, — prin citirea de către p. protopop a diferite circulare și ordine de-ale forurilor bisericești superioare privind chestiuni de interes general — mai multe probleme actuale care se iau la cunoștință spre conformare. Dintre acestea cu osebire se discută chestiunea înzestrării căminului dela Bazna. S'a hotărât, — cum se știe, — ca toate protopopiatele să înzestreze câte-o încăpăre cu cele de lipsă, pe lângă contribuția bănească. Preoțimea din acest tract și-a dat obolul, subscriind fiecare, după posibilitatea materială a fiecăruia, sume diferite încă din anul trecut; acum, de oarece protopopiatul nostru este unul din cele mai sărace din Arhiepiscopie, iar preoții din el au contribuit în anul trecut cu câte 1000 lei și în anul acesta cu câte 500 lei fiecare și parohiile cu sume între 1000—5000 și în anul trecut, și în acesta, la achitarea unor datorii ce grea protopopiatul, deci existând aici o chestiune excepțională care ni-a îngreuiat sarcinile atât personale, cât și parohiale, prin jertfa ce-am fost

nevoși să facem, și considerând la justa valoare acestă să scutească protopopiatul Oltul de această nouă sarcină în legătură cu înzestrarea căminului.

Cu mulțumire în suflet, după discuții, frații preoți părăsesc Șercaia întorcându-se la ale lor fiecare mângăiat de cele văzute și auzite la această conferință preoțască. —

Pr. I. Călin.

— Cercul al doilea preoțesc Plopi, din tractul Hațegului, sub conducerea părintelui Oct. Medrea, și-a ținut seria de conferințe în timpul verii și toamnei din a. c. în următoarele parohii: Govrașiu în 4 Iulie, Strei-Plopi în 18 Iulie, Măceu în 1 August, Silvașul de sus și în Filia Lingua în 22 August, iar în Ocoliișul mare la 3 Octombrie.

Predicile și conferințele ținute de preoțime la aceste ocazii, au fost urmăriți cu multă luare aminte de toți bunii credincioși. — Pr. A. S.

Sf. Sinod

Marți dimineața, la ora 10, s'au deschis Sf. Sinod, în sesiune prorogată. A prezidat I. P. S. patriarh Miron. După ce s'a făcut invocarea sfântului Duh, membrii Sf. Sinod au intrat în ședință.

S'au făcut diverse comunicări și s'au împărțit lucrările pe comisii.

Una din comunicări a fost problema propagandei misionarismului catolic, care se face în țara noastră, fără ca cineva din parohii să se intereseze de stat să-i dea atențiunea cuvenită.

Autoritatea bisericească și membrii Sf. Sinod vor avea să se ocupe intens de această problemă.

I. P. S. patriarh Miron a propus apoi ca o comisie formată din membri Sf. Sinod să se ocupe, din vreme, de un studiu în ce privește modificarea constituției, ca atunci când se va face, Biserica să-și poată spune cuvântul.

În ședința de Miercuri s'a luat în discuție cererea ministerului cultelor de a i se trimită spre aprobare bugetele diferitelor organizații bisericești: eparhii, mână-

stiri, protopopiate, parohii etc. Sf. Sinod constată că această cerere este împotriva legii și a constituției; ministerul având nu-mai drept de control, ear aprobarea bugetelor rămâne forurilor competente bisericești. Ca urmare, ministerul cultelor este rugat să-și retragă circulară.

În ședința de Joi, Sf. Sinod s'a ocupat cu noul regulament pentru modificarea legii de pensionare a preoților.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Marți, în 23 Noemvrie la București, Sfântului a lua parte la ședințele Sfântului Sinod.

Hirotonire. A fost hirotonit întru presbiter clericul Indrieș Mihail pentru parohia Dealu-mare (prot. Băița).

După număratoarea cea mai nouă, populația României este de 19.422.666. Din aceasta, populația satelor este de 15.816.685. Deși nașterile arată un spor față de anul trecut, un spor îngrijorător se simte în privința morților. În luna Martie 1937 nașterile au atins procentul de 31.91/2, iar morțile din cele dintâi 3 luni de la început 21.7, 21.6, 20.7 la mie. La orașe mor mai mulți ca la sate. Îngrijitoare este mortalitatea copiilor, la sate ca și la orașe. În cele 3 luni din urmă mortalitatea a crescut dela 16.3 la 17.6. Banatul stă în fruntea provinciilor cu nașteri puține și cu morți mulți — Iată o stare, de care ministerul sănătății trebuie să se intereseze serios.

† Ioan Martin, comerciant în Blaj, a încetat din viață în vârstă de 78 ani, în 21 Noemvrie c., după îndelungate suferințe. Defunctul era de origine din Săliște. S'a remarcat printr'o muncă cinstită și viață adânc creștinească. Veșnică să-i fie pomeneală!

Totuși! A fost desființată francmasoneria, prin hotărâri legale, în: Italia, Germania, Portugalia, Austria, Ungaria, Turcia, Elveția, Japonia, România... Și totuși, pretutindeni ea își continuă opera primejdioasă pentru neamurile creștine.

Trei milioane! La Berlin s'a inaugurat o mare expoziție antibolșevică. Cu

acest prilej presa berlineză a publicat pagini întregi ilustrând teroarea din Rusia sovietică. Pe tărâni de documente se constată, că în 20 de ani ai stăpânirii bolșevice au fost ucise în Rusia trei milioane de persoane. Alte 12 milioane sânt aduse la cumplită mizerie, ear în lagărele de concentrare se găsc 6 1/2 milioane de persoane. „Rai” bolșevic!

La amendă de patru milioane lei este osândit jidovul Săkel în Germania, fiindcă a ținut câteva luni o servitoare creștină.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 28 Noemvrie 1937, va predica părintele protopop Em. Cioran; ear Miercuri 1 Decemvrie 1937 (Ziua Unirii), va predica părintele A. Nanu.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Grigorie T. Marcu — Numărul pe Decemvrie 1937 cuprinde: Prot. Dr. D. Stăniloae: Dumnezeu și timpul. Preot Dr. N. Terchilă: René Descartes. Preot I. Constantinescu: Artă și morală. Preot D. D. Achimescu: Un praznic românesc: 1 Decemvrie. Preot Aurel Radu: Problema sinuciderii. Prof. Gh. Maior: Spre alt duh în învățământul nostru religios din școala primară. Gheorghe Onețiu: Plinirea vremii. Preot Mihail Neagu: Predică la Dumineca XXV după Nașterea Domnului. Dr. Șt. Lupșca: Ațitudine: Recenzia „Culturii creștine” la cartea dlui prof. I. Lupaș: Istoria unirii românilor. N. N. și Corneliu I. Sârbu: Mișcarea literară: Vechiul Testament și Pentateuhul. Die Willensfreiheit als religiöses und philosophisches Grundproblem. Gr. T. M.: Cronică: Congresul asociației grului „Andre Șaguna”. Congresul „Frăției Ortodoxe Române”. Gr. T. M.: Note și informații.

Nr. 10.402—1937.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că preotul Simion Vecerzan dela parohia Tilișca, județul Sibiu, în baza §-lui 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a ridicat dela Casa arhidiecezană din Sibiu în numerar, fără nici o reținere, ajutorul de înmormântare de Lei 15.000 (Lei cincisprezece mii) după soția sa Eugenia, decedată la 17 Octombrie 1937.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc dela 20 Noemvrie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creștin pe anul 1938

cu Șematism Lei 50.—; fără Șematism Lei 12.—

Calendarul „Oastea Domnului” pe anul 1938 Lei 12.—

Calendarele au un cuprins foarte bogat și variat și sunt împodobite cu multe ilustrațiuni frumoase. Se pot comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu. La comanda de peste 10 ex. se dă rabatul cuvenit. Pe lângă prețul Calendarelor să se mai adaugă încă Lei 15 pt. porto postal

Clopote, Policandre, Sfeșnice

fabricația „OITUZ” București, din material calitatea I, cu garanță în scris pe 50 de ani oferă **Librăria Arhidiecezană**, Sibiu, unde se pot vedea diferitele modele gata, cu cele mai convenabile prețuri și franco, gara de predare.

Clopote se fabrică în cele grutate și în tonul ce se cere, în termen de 30 zile. Inscipția pe clopote se face gratuit.

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericești, să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comanda făcută de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc